

(811) ἐγένετο τοῦχι ἐν τοῖς ποταμοῖς τοῦ Αἰμου, ὡς συνήθως νομίζεται ἀλλ' ἐν διόδοις τῆς Στράντιζης μεταξὺ τῶν νῦν χωρίων Φακία (οὐρὸν Φακιά) καὶ Καραμπούνά, τ. ἑ. νοτίως τῶν παλαιῶν ἐπὶ Ὀμορτιά συνόρων τῆς Βουλγαρίας, ἔνθα ἡ τάφος Ἐρκεσία ἀπὸ Δεβελτοῦ πρὸς Μακρολίβαδον (Οὐζουντζόβ) Ἐπομένως ἡ ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου κατάληψις καὶ πυρπόλησις τῆς πρωτεύουσας τοῦ Κρούμου Πλίσκας ἐκείθιν τοῦ Αἰμου εἶναι μῦθος, κακῶς ἐρμηνευομένης τῆς λέξεως αὐτῆς, ἥτις σημαίνει τὸ στρατοπέδον καὶ οὐχί τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Κρούμου. Ὁ Νικηφόρος ἐκκινήσας τῇ 20ῇ Ἰουλίου ἀπὸ τοῦ μεθορίου φρουρίου Μαρκέλλης μετὰ πολλοῦ στρατοῦ πεζῶν καὶ ἱππέων καὶ ἐφοδιοπομπίας μεγάλης καὶ τῇ 26ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡττηθεὶς καὶ φονευθεὶς, ἀφού ἐν τῷ μεταξὺ κατέλαβε τὸ στρατοπέδον (σύλην) τοῦ Κρούμου, ἦτο φρικτῶς ἀδυναίον νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν πορόδων τοῦ Αἰμου (Σιδηράς), πολλῶ δὲ ἤτιον νὰ ὑπερβῇ τὸ ὄρος καὶ νὰ χωρήσῃ μέχρι Πλίσκας. Ὁ συγρ. τοποθετεῖ τὸ φρούριον τῆς Μαρκέλλης, τὴν ἀφετηρίαν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Νικηφόρου, πολὺ νοτίως καὶ οὐ μακρὰν τῆς Ἀδριανουπόλεως. Κατὰ τὴν Ἀνταν τὴν Κομνηνὴν ὅμως πλησίον τῆς διόδου τοῦ Αἰμου Σιδηράς (παθανῶς πρὸν Βερεγάβων) ἀπὸ νότου ἔκειτο τὸ φρούριον Εὐολόη, ἡμίσαιαν ἡμέραν δυτικῶς τοῦ Ἀεῖου. Μεταξὺ δὲ Γολάμ καὶ Διαμολέως μεθ' ἡμισείας ἡμέρας δρόμον ἔκειτο τὸ φρούριον τῶν Μαρκέλλων καὶ ἐκεῖ ποὺ πλησίον καὶ τὸ τῆς Λαορδασίας. Οὗτω ἦτο δυνατὸν ὁρμώμενος ἐκ Μαρκέλλων νὰ φθάσῃ ὁ Νικηφόρος μέχρι τῶν διόδων τοῦ Αἰμου, ὅπου τῷ εἶχε σιήσει τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κρούμου ὑποχωρῶν καὶ προβάλλων ὄρους εἰρήνης. Ἀναμφιβόλως ὅπως οἱ Βυζαντινοὶ δὲν ἐχώρησαν μέχρι Πλίσκας μὴ υπερβάντες τὸν Αἶμον. (Κ. Μ. Α.)

Φίλωφ

Μπ. καθήγ, τοῦ πανεπ. Σοφίας. Οἱ θολοειδεῖς παρὰ τῇ Μεξικ τάρτοι. Περιγράφονται λεπτομερῶς δύο ἀποκαλυφθέντες λίθινοι ἐντὸς τάρτοι θολοειδεῖς μετὰ δύο δωματίων. παρόμοιοι τοῖς Μυκηναϊκοῖς κειμεῖναι χωμάτων Μολ-τεπέ καὶ Κρόστ-καλέ καλουμένων, ἐσκαφέντων γεωσχηματικῶς ἀπὸ τοῦ 1932, κατὰ τὴν κόμην Μεξικ, 6 χιλιόμετρα νοτιοδυτικῶς τοῦ ἀκραίου Βουλγαρικῶν σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Σβίλεν-γκράμ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς μεθορίαις. Ὁ πρῶτος εἶχε καὶ διάδρομον ἀγόντα εἰς αὐτὸν ὅμοιον τοῖς Μυκηναϊκοῖς, ὁ δὲ δευτέρος ἐστειρεῖτο τοιοῦτον. Ἐν τῷ χώματι τοῦ πρώτου ἀνευρέθησαν καὶ κτερίσματα, ἀνήκοντα εἰς μεταγενεστέρων τοῦ τάρτου ταφῆν γενομένην ἔξω τοῦ λίθινου τάρτου κατὰ τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα, ὡς διαπιστοῦται ἐκ τῶν συνευρεθεισῶν δύο ἀργυρῶν δραχμῶν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὰ κτερίσματα ταῦτα, περιγραφόμενα λεπτομερῶς, ἦσαν χρυσὰ κοσμήματα, μωργαρίται, δακτύλιοι, ἐντόματα. ὄρει χαλκίνα ἀγγεῖα, λυχνία, κύπελλα, ἀμφορεῖς καὶ ἀγαλμα ὄφς, πρὸς δὲ καὶ λείψανα κεκαυμένων ἀργυρῶν ἀγγείων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων. Ὁ δευτέρος τάφος φαίνεται σεσηλημένος ἀρχαϊοθεν. Παρατίθενται σχεδιαγραφήματα τῶν τάρτων καὶ εἰκόνες τῶν ἀνευρεθέντων ἀντικειμένων. Οἱ τάρτοι εἶναι λείψανα τῆς Μυκηναϊκῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐξακολουθοῦσας πιθανῶς νὰ ὑφίσταται ἐν ὁρᾷ καὶ κατὰ τοὺς κατόπιν χρόνους, ὅτε αὐτὴ δὲν ὑφίστατο πλέον ἐν Ἑλλάδι. Ἡ ἐπιστημονικωτάτη αὐτὴ μελέτη τοῦ διασήμεου Βουλγάρου ἀρχαιολόγου εἶναι σπουδαία συμβολὴ εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἀρχαιοτάτης. Βουλγαριστὶ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ ἀρχαιολ. ἴνστιτούτου (Μ.Κ.Α.) τόμ. ΧΙ, ἔτ. 1937. σελ. 1—116 μετὰ περιλήψεως ἐν τελει γερμανιστοῦ (Μ.Κ.Α.)

K. M. A. lib.
Αποφ. 1937
80. 389
1937. 390-391

νικῇ σχολῇ τὰ αὐτόθι σταυροπήγια, τὴν τε μονὴν τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος μετὰ τοῦ μετοχίου τῆς καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Προδρόμου. 1796 Μαρτίου Ἰνδ. ιδ', Κῶδ. Η' 255—56. Ἐδημοσιεύθη ὑπ' ἐμοῦ ἐν τῷ «Νεολόγῳ» 1881 ἀρ. 3772, καὶ ἐν Δελτίῳ Ι' καὶ Ε' Ἐταιρείας Β' 85—87.—27 Τοῖς προκρίτοις Αἵνου συνοδικῇ κυροῦσα τὴν εἰς τὴν Σχολήν, τὸ Ὁρφανοτροφεῖον καὶ τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Αἵνου ἀφιέρωσιν τοῦ μαγαζείου τοῦ μοναχοῦ Λασκαράκη, Χατζῆ-Μανωλάκη ἀκυροῦσα δὲ τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ αὐτοῦ μαγαζείου εἰς τὴν μονὴν τῆς Σκαλωτῆς ὑπὸ τοῦ ἰδίου μοναχοῦ Λασκαράκη, μονάσσοντος ἐν αὐτῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λεοντίου. 1823 Δεκ. 29 Κῶδ. ΙΕ' 94-5 6.

ΣΤ' Σχολῇ Γ' ἀνοχῶρων 32 Σιγίλλιον κυροῦν τὴν σύστασιν Ἑλλ. Σχολῆς τῶν Γανοχώρων ἐπαρχίας Ἰωαννίνων καὶ καθορίζον τοὺς πόρους καὶ τὴν διοίκησιν αὐτῆς Κῶδ. Η' 286—87.

Ζ' Σχολῇ Διδυμοτείχου 33 Τῇ ἐπαρχίᾳ Διδυμοτείχου ἐπικύρωσις τῆς νεοσύστατου Κοινῆς Σχολῆς τῶν καὶ ἵνα πύργοι αὐτῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας τεθῶσιν ἐν ἀσφαλεῖ. Κῶδ. Ι' 14, 30 31.—34 Τοῖς Προκρίτοις Διδυμοτείχου, ἵνα ὑποδεχθῶσι φιλοφράσας τὸν νέον μητροπολίτην τῶν, ἐρχόμενον πρὸς αὐτοῦ, καὶ ἐπιπροάγῃ τὸ σχολεῖον τῶν μισθοδοτοῦντες τὸν διδάσκαλον διὰ τῶν ἐπιβαλλομένων ἐξ ἡμισείας ὑπὸ τῶν Ἐκκλησιῶν Κάστρου καὶ Μυρτιάς 1824. Μαΐου 8. Κῶδ. ΙΕ' 157.

Η' Σχολῇ Ἐπιβατῶν (Σηλυβρίας) 35 Σχολεῖον Ἑλλην. Ἐπιβατῶν Σηλυβρίας σιγίλλιον. 1796 6 Ἀπριλίου Ἰνδ. ιδ', Κῶδ. Η' 262—63.—36 Σιγίλλιον περὶ διοικήσεως καὶ συντηρήσεως τῆς ἐν Ἐπιβάταις (Σηλυβρίας) Ἑλλ. Σχολῇ. Κῶδ. Ι. 270.

ΚΒ' Σχολῇ Παιδεστού. 71 Σιγίλλιον περὶ τῆς ἐν Παιδεστῷ δαπάνῃ τοῦ Ἡρακλείας Μελετίου συσταθείσης Ἑλλην. Σχολῆς 1817. Αὐγ. Ἰνδ. ε', Κῶδ. ΙΓ' 45—46.

ΚΕ' Σχολῇ Σηλυβρίας 77 Σχολῆς Ἑλληνικῆς καὶ Κοινοῦ Σηλυβρίας Σιγίλλιον. 1799 Ἰουνίου Ἰνδ. β'. Κῶδ. Η' 328—30.

Λ' Σχολῇ Σωζοπόλεως 95 Σιγίλλιον περὶ τῆς ἐν Σωζοπόλει Ἑλλ. Σχολῆς καὶ τῆς συντηρήσεως αὐτῆς ἐκ τῶν τόκων τῶν 13 χιλ. γροσίων, ἃ ἐδωρήσατο αὐτῇ ὁ Βιτοπεδινὸς Θεόφιλος Σωζονπολίτης 1817 Δεκ. Ἰνδ. ζ', Κῶδ. ΙΓ' 61—62.—96 Τῷ Σωζονπόλει Κωνσταντῖν Συστατικῇ τοῦ ὁσιωτάτου διδασκάλου Παΐσιου ἀπερχομένου ἀναλαβεῖν τὴν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ αὐτόθι Σχολῇ διδασκαλίαν. 1825 Φεβρ. 16. Κῶδ. ΙΕ' 272.

Ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Θράκῃ. Εἰς τὸν περυσινὸν Ὁ τόμον τῶν «Θρακικῶν» (Σελ. 492) ἀνεφέραμεν διὰ τὰς ἐν Ἀνατολικῇ Θράκῃ ἀνασκαφάς. Ὁ τὰς περυσινὰς ἀνασκαφάς ἐν Λουλὲ Βουργάζ ἐνεργήσας Δρ. Ἀρίφ Μουφίτ Μάνσελ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ εἰδικὸν τεῦχος (σ. 36—

• Θρακικῶν
7. 2. 1938
r. 393-395

46) τῆς «Turquie Kemaliste» τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸ Β' Συνέδριον τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας καὶ τὴν ἐκθεσιν τῆς Ἱστορίας (20—26 Σεπτεμβρίου 1937), τὸ ὁργανωθὲν ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας, μακρὰν ἀναзоίνωσιν κεκοσμημένην διὰ 22 ὥραιων εἰκόνων περὶ τῶν ἐν Θράκῃ ἀνασκαφῶν κατὰ τὸ ἔτος 1936—37. Ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν γραφομένων του πρόκειται περὶ τῆς ἀνασκαφῆς ἐν Λουλέ Βουργάζ ἐνὸς τῶν πολυπληθῶν τύμβων τῶν εὐρισκομένων ἐν Θράκῃ, ὅμοιον τοῦ ὁποῖον εἶχον ἀνασκάψει κατὰ τὸ 1912 ἐν Σηλυβρία ὁ κ. Georges Seure μετὰ τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς μου, καὶ τοῦ ὁποῖου σχετικὰς εἰκόνας ἐδημοσίευσαν τὰ «Θρακικά» τόμ. Α' σελ. 325. Ὁ κ. Seure εἶχε προηγουμένως κάμει παρομοίας ἀνασκαφὰς ἐν Βουλγαρίᾳ.

Εἰς τὴν ἐκθεσιν ἀναφέρεται ὅτι, διὰ τὰ καθάρσια τὰς σχέσεις τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας, ἥτις ὑπῆρχε μετὰ τὴν Εὐρώπης καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, ἡ Ἑταιρεία τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Θράκην καὶ ἐπεφόρτησε αὐτὰς τὸν κ. Ἀρίφ Μουφίτ Μάνσελ, ὅστις ἔκαμε καὶ τὰς πρώτας μετὰ κατ' Αὐγούστον τοῦ 1936, μελετήσας τὰ κατὰ τοὺς τύμβους, ὅποιοι ὄντες κωνικοῦ σχήματος ἔχουν 5,15 μ. ὕψος καὶ 30—70 μ. διαμέτρον καὶ εὐρίσκονται ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λοφίσκους. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς τὸ μέσον νεκροταφείων ἐν ἐνεργείᾳ, ὥς ἐάν ὁ τόπος τοῦ γομφίου καὶ τῶν ἐνταφιασμῶν δὲν ἤλλαξε ἀπὸ αἰῶνων. Τοὺς τύμβους κατατάσσουσιν εἰς τρία συγκροτήματα. Τὸ πρῶτον περιλαμβάνει τοὺς εὐρισκομένους πρὸς Β' τοῦ Ἐργένῃ ἐντὸς λεμβιδίων καὶ γονίμων καλλισίων αἱ ὁποῖαι πάντοτε θὰ κατοικοῦντο, πέριξ τῆς Ἀδριανουπόλεως, Saroglu ¹⁾ Βίζας καὶ Σαράϊ, τὸ δεύτερον εὐρισκόμενον εἰς τὸ λεκανοπέδιον τοῦ Ἐργένῃ καὶ τρίτον τὸ Kabahüyüki ¹⁾ καὶ τοὺς εὐρισκομένους πρὸς Ν. τοῦ Ἐργένῃ καὶ πρὸς τὴν διεύθυνσιν Ἀδριανουπόλεως Οὐζούκιοιπροῦ Κεσσάνης, Ὑψάλων καὶ Κεσσάνης, Μάλγαρα-Ραιδεστοῦ. Ὡς γράφει ἡδυνήθη νὰ σημειώσῃ περὶ τοὺς 400. Ἀνασκάψας κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1936 τύμβον 7,50 μ. ὕψους καὶ 50 μ. διαμέτρου εὐρισκόμενον παρὰ τὸ ζαχαροποιεῖον τῆς Ἀλπουλλοῦ δὲν ἦρε κανένα τάφον, ἀλλ' εἰς βάθος 0,25—0,30 μ. κάτω τῆς ἐπιφανείας εὐρέθησαν διάφορα τεμάχια ἀγγειοπλαστικῆς καὶ ὁστὰ μεγάλων ζώων. Τὰ πλεῖστα ἀγγεῖα φέρουν διακοσμήσεις γεωμετρικὰς ἀπὸ εὐθείας γραμμὰς. Αὐτὰ τὰ τεμάχια τοῦ Ἀλπουλλοῦ ὁμοιάζουν μὲ τὴν κεραμικὴν τῆς προϊστορικῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ Aunjetiz διαδεδομένον εἰς τὴν Κεντρικὴν Εὐρώπην καθὼς καὶ μετὰ τὰ τῆς ὀρειχαλκίνης ἐποχῆς τὰ εὐρισκόμενα εἰς Töszez τῆς Οὐγγαρίας. Φαίνεται ὅτι μεγάλαι μάζαι ἀνθρώπων εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ὀρει-

1) Ἴσως νὰ πρόκειται περὶ νέων (μετὰ τὸ 1922) ὀνομάτων πόλεων· προηγουμένως δὲν ἔτυχε νὰ ἀκούσω τοιαῦτα ὀνόματα.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ
"ΘΡΑΚΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ.,
1938

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΜΑΝΟΥΗΛΙΔΗΣ
Γ. Γραμματεὺς ΑΡΓΥΡΙΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ
Τομίας ΙΩΑΚΕΙΜ ΛΑΓΙΑΣ
Σύμβουλοι ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΚΡΙΟΥΝΗΣ

ΑΝΑΣΤ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΛΕΚΟΣ ΚΑΛΦΑΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΟΥΒΕΡΗΣ
ΚΙΜΩΝ ΚΟΚΚΩΝΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΦ
ΘΩΜΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΟΠΠΟΥΗΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

ΑΘ. ΓΚΕΜΟΥΣΓΕΡΔΑΝΗΣ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΤΣΑΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΙΡΚΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΛΟΥΪΖΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΙΜΗΚΟΣ
ΚΩΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ
ΖΗΣΗΣ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΘ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Μέγας Εὐεργέτης

† ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Κ. Π. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

Εὐεργέτης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Μεγ. Δωρηταί

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΝΤΑΛΛΑΞΙΜΩΝ

χαλκίνου αιδώνα από την Μεσημβρινήν Ρωσσίαν εξεχύθησαν εις Εὐρώ-
πην καὶ ἐκεῖθεν Ν. Α. μέχρι τοῦ Ἀλπουλλοῦ.

Κατὰ τὸ 1937 ἀνέσκαψε 3 ἐκ τῶν 4 τύμβους ἐπὶ ὑψωμάτων 3,5 χι-
λιμέτρων ἀνατολικῶς τοῦ Λουλέ Βουργάζ. Εἰς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν ὕψους
11 μ. καὶ διαμέτρου 65 μ. εὐρέθησαν δύο τάφοι ἐνδιαφέροντες, ἀνήκον-
τες εἰς τὸν II αἰῶνα μ. Χ.. Ὁ κυρίως τάφος εὐρίσκεται εἰς βάθος 11 μ.
καὶ συνίστατο ἀπὸ δύο λάκκους. Ὁ μεγαλύτερος διαστάσεων 2,06X2,77
μ. εἰς 0,70 μ. βάθος, εἶχεν ἕν μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ κεκαλυμμένον ἀπὸ
ἄργιλλον· ὁ μικρότερος 0,66X1,37 ἦτο τοποῦθητῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ
πρώτου. Ἐντὸς τοῦ μικροτέρου μεταξὺ τῶν ὑπολειμματῶν καρβουνίου καὶ
κόνεως τοῦ ἀποτεφρωμένου σώματος εὔρε 2 χρυσᾶ ἐνώτια, 1 ἀργυροῦν
δακτύλιον, 2 ὀρειχάλκινα βραχιόλια καὶ διαφόρων σχημάτων καὶ διαστά-
σεων θαλάσσιον φιάλας καὶ ἄλλα. Τὰ διάφορα ἀντικείμενα μᾶς ἀποκαλύ-
πτουν ὅτι ὁ τάφος ἀνήκει εἰς γυναῖκα καὶ ὅτι, ἀπὸ τὰς διαστάσεις τῶν
βραχιολίων καὶ δακτυλιδίων, εἰς νέαν κορμίσαν.

Ὁ δεύτερος τάφος περιεῖχε πλουσιωτέρα εὐρήματα καὶ ἦτο ἀπὸ τὴν
δυτικὴν πλευρὰν τοῦ τύμβου 2 μ. ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους. Ὁ τάφος ἦτο
διαστάσεων 2,5 X 0,45 καὶ 0,30 μ. βάθους. Εἰς τὸν τάφον εὐρίσκεται ἡ
τέφρα τοῦ ἀποτεφρωθέντος πτωματος· περιεῖχε ἀκόμη καθρέπτην τῆς
χειρός, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰς τὸ ὀπίσθεν μέρος ἀνάγλυφον νεοαττικὴν ναυτι-
κὴν ἄποψιν κλπ. Πέριξ τοῦ τάφου εὐρίσκοντο διάφορα ἀντικείμενα.

Ἐὰν παραβάλλωμεν τὸ περιεχόμενον τῶν δύο τάφων βλέπομεν ὅτι
τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἦσαν τῆς αὐτῆς προελεύσεως καὶ ἀναμφιβόλως
ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν αὐτὴν οἰκογένειαν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ εὐρεθέντα εἰς τὸν
δεύτερον τάφον εἶνε σπουδαιότερα, ὑποθέτομεν ὅτι ἡ νέα ἀνήκουσα εἰς
εὐγενῆ Θρακικὴν οἰκογένειαν ἀπέθανεν εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της καὶ
ἐτάφη εἰς αὐτὸν τὸν τάφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατεσκεύασαν τὸν τύμβον.
Ἀργότερον γυνὴ τις τῆς αὐτῆς οἰκογενείας (πιθανὸν ἡ μήτηρ της) ἀπέ-
θανεν καὶ ἐτάφη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τύμβου. Πράγματι δὲν φαίνεται νὰ ὑ-
πάρχῃ μεγάλη διαφορά χρόνου μεταξὺ τῶν δύο τάφων.

Μ.Α.Σ.